

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 13 december 2001 *

I mål T-48/98,

Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA (Acerinox),
Madrid (Spanien), företrätt av advokaterna A. Vandencastele och D. Wael-
broeck, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av W. Wils och K. Leivo,
båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 98/247/EKSG av
den 21 januari 1998 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-
fördraget (Ärende nr IV/35.814 — Legeringspåslag) (EGT L 100, s. 55),

* Rättegångsspråk: engelska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden B. Vesterdorf samt domarna M. Vilaras och N.J. Forwood,

justitiesekreterare: byrådirektören G. Herzig,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 11 oktober 2000,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA (nedan kallat Acerinox eller sökanden), är ett bolag som regleras enligt spansk lag och som är verksamt inom branschen för rostfritt stål, framför allt inom området för platta produkter. Sökanden kontrollerar den spanska tillverkaren av långa produkter i rostfritt stål, Roldán SA, och en amerikansk tillverkare av platta produkter i rostfritt stål.

- 2 Rostfritt stål är ett särskilt slags stål vars huvudsakliga egenskap är dess motståndskraft mot korrosion. Denna egenskap beror på att olika legeringsmetaller (krom, nickel och molybden) används i produktionsprocessen. Rostfritt stål används i form av platta produkter (plåt eller band, kall- eller varmvalsat) eller långa produkter (stångstål, valstråd, profilstål, varmvalsat eller färdigbearbetat), och de platta produkterna motsvarar 82 procent av försäljningen av färdiga produkter i rostfritt stål. De flesta av dessa produkter omfattas av EKSG-fördraget enligt artikel 81 i nämnda fördrag.

- 3 Till följd av uppgifter i fackpressen och klagomål från konsumenter begärde kommissionen den 16 mars 1995 in upplysningar med stöd av artikel 47 i EKSG-fördraget från ett flertal tillverkare av rostfritt stål angående deras tillämpning av ett gemensamt pristillägg känt under namnet legeringspåslag.

- 4 Legeringspåslaget är ett påslag på priset som räknas fram i förhållande till priset för legeringsmetallerna och som läggs på grundpriset för det rostfria stålet. Kostnaderna för de legeringsmetaller som används av tillverkarna av rostfritt stål (nickel, krom och molybden) utgör en mycket betydande del av de totala produktionskostnaderna. Priserna på dessa material varierar extremt mycket.

- 5 Beräkningsmetoderna för legeringspåslaget har varierat med tiden och mellan olika tillverkare. Vid kontroller på plats, som genomfördes med stöd av artikel 47 i EKSG-fördraget, och i vissa brev som skickats till kommissionen uppgav tillverkarna av platta produkter i rostfritt stål att de hade använt samma beräkningsmetod för legeringspåslaget sedan år 1988, med undantag av storleken på referensvärdena (eller de utlösande värdena). År 1991 tillämpade tillverkarna emellertid ett legeringspåslag som var lika med noll, eftersom priserna på legeringsmetaller hade sjunkit under de utlösande värdena.

- 6 På grundval av de uppgifter som mottagits, och särskilt de skrivelser om ändring av beräkningsgrunderna för legeringspåslaget som tillverkarna i fråga hade skickat ut till sina kunder, sände kommissionen den 19 december 1995 ett meddelande om anmärkningar till 19 företag. Företagens svar ledde till att kommissionen genomförde nya undersökningar med stöd av artikel 47 i EKSG-fördraget.
- 7 I december 1996 och i januari 1997, efter det att kommissionen hade genomfört en rad kontroller på plats, uppgav vissa företags, bland annat Acerinox, advokater och företrädare för kommissionen att företagen önskade samarbeta. Kommissionen tillsändes därför förklaringar den 17 december 1996 av Acerinox, ALZ NV, Avesta Sheffield AB (nedan kallat Avesta), Krupp Thyssen Nirosta GmbH (nedan kallat KTN), Usinor SA (nedan kallat Usinor eller Ugine) och den 10 januari 1997 av Acciai speciali Terni SpA (nedan kallat AST).
- 8 Den 24 april 1997 tillsände kommissionen nämnda företag och Thyssen Stahl ett nytt meddelande om anmärkningar som ersatte meddelandet av den 19 december 1995.
- 9 Den 21 januari 1998 antog kommissionen beslut 98/247/EKSG om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-fördraget (ärende nr IV/35.814 — Legeringspåslag) (EGT L 100, s. 55, nedan kallat det omtvistade beslutet).
- 10 Enligt det omtvistade beslutet sjönk priserna på legeringsmetaller till rostfritt stål betydligt under år 1993. När priset på nickel ökade från och med september 1993 minskade tillverkarnas marginaler betydligt. För att hantera denna situation kom tillverkarna av platta rostfria stålprodukter, med undantag av Outokumpu, vid ett möte som hölls i Madrid den 16 december 1993 (nedan kallat mötet i Madrid) överens om att de samordnat skulle höja sina priser genom att ändra

parametrarna för beräkning av legeringspåslaget. De beslutade därför att samtliga tillverkare från och med den 1 februari 1994 skulle tillämpa ett legeringspåslag beräknat enligt den metod som senast användes år 1991, och som referensvärde för legeringsmetallerna anta de värden som gällde i september 1993, då nickelpriset var det lägsta någonsin.

- 11 För att beräkna storleken på det legeringspåslag som skulle tillämpas en viss månad (M) i de olika gemenskapsvalutorna gick tillverkarna sålunda enligt det omtvistade beslutet till väga på följande sätt. De beräknade genomsnittspriserna för nickel, ferrokrom och molybden under de två månader som föregick månaden före den månad för vilken påslaget skulle beräknas (det vill säga M-2 och M-3). Därefter jämfördes de värden som hade erhållits med referensvärdena (eller de utlösande värdena) från i februari 1994, nämligen 3 750 ecu/ton för nickel, 5 532 ecu/ton för molybden och 777 ecu/ton för krom. Om skillnaden mellan genomsnittspriserna och referensvärdena var positiv, gjordes enligt detta system ett påslag på grundpriset på stålet i fråga för månaden M. Om skillnaden var negativ gjordes inget påslag, och det gjordes inte heller något avdrag från grundpriset. Sådan var situationen mellan åren 1991 och 1993, då priserna på legeringsmetallerna hade sjunkit under de utlösande värden som då var tillämpliga. Tillverkarna tillämpade då ett legeringspåslag som var lika med noll. De överskjutande beloppen multiplicerades med procentandelen för varje legeringsmetall som ingick i den berörda stålqualiteten.

- 12 Enligt det omtvistade beslutet beräknade samtliga tillverkare legeringspåslaget på grundval av de nyligen fastställda referensvärdena avseende sin försäljning i Europa, med undantag av Spanien och Portugal, från och med den 1 februari 1994. I Spanien började det nya legeringspåslaget tillämpas i juni 1994, sedan Acerinox vid mötet i Madrid hade uppgivit att det inte skulle vara positivt för efterfrågan och för den spanska industrin, som befann sig i en djup kris, att omedelbart börja tillämpa det nya legeringspåslaget i Spanien. Även Acerinox tillämpade emellertid det nya legeringspåslaget från och med den 1 februari 1994 i andra medlemsstater, bland andra Danmark. Samverkan bidrog enligt det omtvistade beslutet till att priset på rostfritt stål i stort sett fördubblades mellan januari 1994 och mars 1995.

- 13 Det omtvistade beslutet innehåller följande bestämmelser.

”Artikel 1

Företagen [Acerinox], ALZ NV, [AST], [Avesta], Krupp Hoesch Stahl AG ([KTN] från och med den 1 januari 1995), Thyssen Stahl AG ([KTN] från och med den 1 januari 1995) och [Ugine] har brutit mot artikel 65.1 i [EKSG-fördraget] från och med december 1993 till och med november 1996 i fråga om [Avesta] och till och med dagen för detta beslut i fråga om alla de andra företagen, genom att på ett samordnat sätt ändra referensvärdena i beräkningsmetoden för legeringspåslaget och genom att tillämpa dessa i syfte att begränsa och snedvrیدا den normala konkurrensen på den gemensamma marknaden, vilket även blivit den faktiska konsekvensen.

Artikel 2

För de överträdelser som beskrivs i artikel 1 utdöms genom detta beslut följande bötesbelopp:

— [Acerinox]:	3 530 000 ecu,
— ALZ NV:	4 540 000 ecu,
— [AST]:	4 540 000 ecu,
— [Avesta]:	2 810 000 ecu,

- [KTN]: 8 100 000 ecu,
- [Usinor]: 3 860 000 ecu.

Artikel 3

...

Artikel 4

[Acerinox], ALZ NV, [AST], [KTN] och [Usinor] skall omedelbart upphöra med de överträdelser som avses i artikel 1 och senast tre månader efter tillkännagivandet av detta beslut meddela kommissionen vilka åtgärder som vidtagits i detta syfte.

De företag som anges i artikel 1 skall avstå från att upprepa de handlingar och det beteende som avses i artikel 1 och från att vidta varje åtgärd med motsvarande verkan.”

- 14 Kommissionen delgav sökanden beslutsdelen av det omtvistade beslutet genom ett telefax av den 21 januari 1998. Genom ett beslut av den 2 februari 1998 ersatte kommissionen det bankkontonummer som angavs i artikel 3 första stycket i det beslut som delgavs den 21 januari 1998, på vilket bötesbeloppen skulle sättas in, med andra nummer. Den 5 februari 1998 fick mottagarna av det sålunda rättade omtvistade beslutet formellt del av det.

Förfarandet

- 15 Sökanden har, genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 13 mars 1998, väckt talan i förevarande mål. Även Krupp Thyssen Stainless GmbH, före detta KTN, och AST har väckt talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet (mål T-45/98 och T-47/98).
- 16 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Som en processledande åtgärd anmodade rätten kommissionen att besvara ett antal skriftliga frågor.
- 17 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 11 oktober 2000.

Parternas yrkanden

- 18 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet,

— i andra hand sätta ned böterna väsentligt,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

19 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Yrkandena om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet

20 Sökanden har åberopat två grunder till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Den första grunden avser att sökanden inte har deltagit i överträdelsen, och den andra grunden avser att överträdelsen var tillfällig.

1. *Den första grunden: Sökanden deltog inte i överträdelsen*

Parternas argument

21 Sökanden har för det första hävdat att det inte träffades något avtal om att tillämpa legeringspåslag på den spanska marknaden vid mötet i Madrid. Det

framgår nämligen av skäl 27, 44 och 54 i det omtvistade beslutet att sökanden med hänsyn till den kritiska situationen på den spanska marknaden inte ville tillämpa legeringspåslaget på denna marknad, vilket sökanden tillkännagav för sina konkurrenter under mötet.

- 22 Kommissionen har inte heller bevisat, än mindre hävdad, att det verkligen fanns ett avtal eller ett samordnat förfarande för tillämpning av ett legeringspåslag på den spanska marknaden.
- 23 Argumentet att sökanden i sitt uttalande vid mötet i Madrid inte på något sätt ifrågasatte principen i avtalet eller i det samordnade förfarandet, utan endast hade för avsikt att undanta den spanska marknaden från införandet av legeringspåslaget, saknar inte bara grund. Det kan inte heller prövas eftersom det inte har framförts förrän i förstainstansrätten (förstainstansrättens dom av den 25 juni 1998 i de förenade målen T-371/94 och T-394/94, British Airways m.fl. och British Midland Airways mot kommissionen, REG 1998, s. II-2405).
- 24 Under alla omständigheter bekräftar Avestas uttalande i telefaxet av den 14 januari 1994, enligt vilket "Acerinox har tillkännagivit att påslag kommer att tillämpas från och med den 1 april 1994" (skäl 33 i det omtvistade beslutet), endast att det inte fanns något avtal eller samordnat förfarande om att legeringspåslaget skulle tillämpas annorlunda i Spanien. I skäl 82 i det omtvistade beslutet konstateras att sökanden återinförde legeringspåslaget på den spanska marknaden i juni 1994. Det anges inga skäl till varför det inte skulle finnas andra rimliga förklaringar till detta agerande än att det var ett avtal som ingåtts vid mötet i Madrid som tillämpades.
- 25 För det andra har svaranden i fråga om tillämpningen av legeringspåslaget i andra europeiska länder anfört att i den mån som övriga företag har meddelat kommissionen storleken på legeringspåslagen som de avsåg att tillämpa från och med den 1 februari 1994, har svaranden själv kunnat beakta detta för att uppnå

ett parallellt beteende. Enligt rättspraxis har nämligen aktörerna rätt att rationellt anpassa sig till sina konkurrenters beteende (domstolens dom av den 16 december 1975 i de förenade målen 40/73—48/73, 50/73, 54/73—56/73, 111/73, 113/73 och 114/73, Suiker Unie m.fl. mot kommissionen, REG 1975, s. 1663, punkterna 173 och 174, och av den 31 mars 1993 i de förenade målen C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 och C-125/85—C-129/85, Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1307, punkt 71; svensk specialutgåva, volym 14, s. I-111). I förevarande fall förklaras ett sådant beteende dock av den oligopoliska struktur som den europeiska marknaden för platta produkter i rostfritt stål har, liksom av bestämmelserna om öppenhet rörande priser i artikel 60 i EKSG-fördraget. Sökanden har särskilt hävdad att dess parallella beteende berodde på konkurrenternas offentliga anbud enligt bestämmelserna i EKSG-fördraget, som dessutom i stor utsträckning publicerats i fackpressen från januari 1994. Om sökanden tillämpade legeringspåslaget i Danmark från och med februari månad 1994, beror detta enbart på att förhandlingarna med den danska kunden ägde rum under denna period.

- 26 Slutligen har sökanden hävdad att om kommissionen ansåg att Outokumpu skulle undantas från åtgärderna mot samverkan, eftersom det företaget inte deltog vid mötet i Madrid, trots att det blivit fullständigt informerat om resultatet från mötet via de faxmeddelanden som Uginé skickat den 20 december 1993 och den 11 januari 1994 (skäl 28 och 32 i det omtvistade beslutet), och agerat på marknaden därefter, borde kommissionen ha haft ännu större anledning att komma till samma slutsats i fråga om sökanden som förvisso deltog i mötet, men som visade sin avsikt att inte inta den ifrågasatta inställningen och agerade i enlighet därmed på marknaden.
- 27 Kommissionen har i bemötande anfört att även om sökanden inte omedelbart tillämpade legeringspåslaget på sin hemmamarknad, så tillämpades det likväl av sökanden på de andra marknaderna, bland annat den danska, från och med den 1 februari 1994 (se skäl 37 och 82 i det omtvistade beslutet). Dessutom framgår det av det ovannämnda telefaxmeddelandet från Avesta av den 14 januari 1994 att sökanden deltog i samverkan. Enligt kommissionen antyder dessa omständigheter att det träffades ett avtal, eller åtminstone förekom ett samordnat förfarande vid mötet i Madrid. Sökanden bidrog där till ett avtal i samma utsträckning som de övriga som det omtvistade beslutet gäller, men den spanska marknaden berördes inte i samma omfattning.

- 28 Sökandens argument att tillämpningen av legeringspåslaget på den spanska marknaden i juni 1994 framträdde som en självständig reaktion på konkurrenternas beslut är enligt kommissionen inte övertygande. Sökandens tillkännagivande i maj 1994 om tillämpningen av ett nytt legeringspåslag i Spanien från och med juni 1994 skall för det första inte ses isolerat eftersom detta tillkännagivande föregicks såväl av mötet i Madrid som av tillämpningen av legeringspåslaget i de andra medlemsstaterna från och med den 1 februari 1994 och av Avestas tillkännagivande att detta bolag skulle tillämpa legeringspåslaget från och med den 1 april 1994. För det andra tillämpade inte någon av de andra tillverkarna det nya legeringspåslaget i Spanien efter det att sökanden hade gjort sitt uttalande vid mötet i Madrid. Detta överensstämde med uppfattningen att tillverkarna skulle följa den nationella eller ledande tillverkarens inställning på varje nationell marknad. Sökandens tillämpning av legeringspåslaget på den spanska marknaden i juni 1994 var således inte en följd av sökandens parallella beteende, utan av att tidpunkten var inne för att tillämpa den avtalade höjningen även på denna marknad när omständigheterna medgav detta.

Förstainstansrättens bedömning

- 29 Rätten erinrar om att det, i fall då en tvist rör förekomsten av en överträdelse av konkurrensreglerna, ankommer på kommissionen att förete bevisning om de överträdelser som den har konstaterat och anföra den bevisning som krävs för att den på ett tillfredsställande sätt skall kunna visa förekomsten av de faktiska omständigheter som utgör en överträdelse (domstolens dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen, REG 1998, s. I-8417, punkt 58).
- 30 Om kommissionen har förmått visa att ett företag deltagit i sammanträden mellan företag som var uppenbart konkurrensfientliga åvilar det emellertid detta företag att anföra omständigheter som visar att bolaget deltagit i nämnda sammanträden utan någon som helst konkurrensfientlig inställning genom att styrka att bolaget förklarade för sina konkurrenter att det deltog i samman-

trädena med en annan inställning än dessa (domstolens dom av den 8 juli 1999 i mål C-199/92 P, Hüls mot kommissionen, REG 1999, s. I-4287, punkt 155, och i mål C-235/92 P, Montecatini mot kommissionen, REG 1999, s. I-4539, punkt 181). Om bevis på ett sådant avståndstagande saknas, innebär inte den omständigheten att företaget inte rättar sig efter resultaten från dessa möten, att företagets ansvar på grund av att det har deltagit i samverkan bortfaller (förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998 i mål T-347/94, Mayr-Melnhof mot kommissionen, REG 1998, s. II-1751, punkt 135, och av den 15 mars 2000 i de förenade målen T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 och T-104/95, Cimenteries CBR m.fl. mot kommissionen, nedan kallat domen i cementmålen, REG 2000, s. II-491, punkt 1389).

- 31 Det har i målet inte ifrågasatts att sökanden deltog i mötet i Madrid den 16 december 1993. Som framgår av det omtvistade beslutet och av uttalanden som gjordes av flera mötesdeltagare, bestämde vissa tillverkare av platta produkter i rostfritt stål samordnat under detta möte att de från och med samma datum skulle tillämpa identiska referensvärden för att beräkna legeringspåslaget, och därmed även för att bestämma en beståndsdel av slutpriset för dessa produkter. Därmed åsidosattes artikel 65.1 i EKSG-fördraget.
- 32 Det skall dock prövas om det i tillräcklig grad har visats att sökanden tog avstånd från samverkan på ett sådant sätt att sökanden inte kan lastas för ett åsidosättande av artikel 65.1 i EKSG-fördraget.
- 33 Rätten påpekar för det första i fråga om sökandens argument för att bevisa att syftet med samordningen mellan tillverkarna inte var att legeringspåslaget, som det beräknats enligt den metod som angavs vid mötet i Madrid, skulle tillämpas på den spanska marknaden, att kommissionen inte har bestridit att Acerinox vid mötet uttryckte sin vilja att inte tillämpa legeringspåslaget i Spanien på grund av den ekonomiska situation som rådde.

- 34 I skäl 27 i det omtvistade beslutet återges i detta avseende formuleringarna i sökandens förklaring av den 17 december 1996 som svar på kommissionens frågor, utan att formuleringarna ifrågasätts. Av dessa framgår att "Acerinox under mötet förklarade att man inte avsåg att tillämpa påslaget i Spanien eftersom det inte skulle vara positivt för efterfrågan och för den spanska industrin som befann sig i en djup kris".
- 35 Eftersom det således är ostridigt att sökanden tog avstånd från samverkan avseende legeringspåslag på den spanska marknaden vid mötet i Madrid, skall sökandens deltagande vid mötet följaktligen inte medföra att denna skall anses ha deltagit i en konkurrensbegränsande samverkan för att fastställa referensvärdena för legeringspåslaget på denna marknad, och därigenom åsidosatt artikel 65.1 i EKSG-fördraget.
- 36 Eftersom målet med en sådan konkurrensbegränsande samverkan, i den mån den avsåg den spanska marknaden, stred mot Acerinox intressen vid denna tidpunkt, kan denna tillverkare endast anses ha anslutit sig till en konkurrensbegränsande samverkan i Spanien om det visas att den åtog sig att tillämpa legeringspåslaget på sin hemmamarknad (se, för ett liknande resonemang, domen i cementmålen, punkt 3444).
- 37 Det framgår av handlingarna i målet, vilket också påpekas i skäl 33 i det omtvistade beslutet, att Avesta per telefax den 14 januari 1994 underrättade sina dotterbolag — bland annat dotterbolaget i Spanien — om den inställning som vissa av konkurrenterna givit uttryck för angående datum för tillämpningen på deras hemmamarknader av legeringspåslaget. Det påpekas särskilt i fråga om sökanden att "Acerinox har tillkännagett att påslag kommer att tillämpas från och med 1 april 1994 (ja, april!!)" ("Acerinox have announced that surcharges will be applied from 1st April (yes April!!!)").

- 38 Sökanden har i detta avseende inte bestridit att de påståenden som har anförts mot denne är sanna, utan endast gjort gällande att en sådan förklaring utgör ett ännu starkare bevis för att det inte fanns något avtal eller samordnat förfarande vid tidpunkten för mötet i Madrid avseende annorlunda tillämpning av legeringspåslag i Spanien. Icke desto mindre utgör en sådan förklaring bevis för att Acerinox den 14 januari 1994 under alla omständigheter visade sin avsikt att tillämpa ett legeringspåslag i Spanien, enligt de metoder som de berörda företagen enats om vid mötet i Madrid. Därmed hade Acerinox anslutit sig till den konkurrensbegränsande samverkan.
- 39 Denna slutsats motsägs inte av argumentet att sökanden därefter inte tillämpade legeringspåslaget på den spanska marknaden förrän den 1 juni 1994, i stället för den 1 april 1994. Även om det antas att denna senareläggning med två månader visar att sökandens beteende på den spanska marknaden inte anpassades till det överenskomna beteendet, påverkar detta inte på något sätt sökandens ansvar enligt artikel 65.1 i EKSG-fördraget, då sökanden senast den 14 januari 1994 började delta i samverkan (domen i det ovannämnda målet Mayr-Melnhof, punkt 135, och domen i cementmålen, punkt 1389).
- 40 Sökandens argument att det inte har visats att bolaget deltog i samverkan avseende legeringspåslag, i den mån som samverkan avsåg de övriga länderna inom Europeiska gemenskapen, bygger för det andra på en felaktig uppfattning vad gäller de beviskrav som uppställs i artikel 65.1 i EKSG-fördraget.
- 41 Det kan nämligen konstateras att sökanden inte har bevisat att den tog avstånd från de övriga mötesdeltagarna vid mötet i Madrid genom att ge uttryck för sin avsikt att inte tillämpa legeringspåslagen i andra länder inom Europeiska gemenskapen än Spanien. Tvärtom framgår det av handlingarna i målet att

sökanden som svar på kommissionens frågor i sin förklaring av den 17 december 1996, inte påstod att den vid mötet i Madrid intog samma ståndpunkt som den hade gjort i fråga om tillämpningen av legeringspåslaget i Spanien. Tvärtom medgav sökanden att "[m]ajoriteten av de närvarande ville börja tillämpa legeringspåslaget så snart som möjligt" (punkt 2.4 i ovannämnda förklaring och skäl 26 i det omtvistade beslutet).

- 42 Dessutom framgår det av förklaringen att sökanden tillämpade ett legeringspåslag för sina produkter från och med februari månad 1994 i Danmark, från mars månad i Tyskland, Norge och Sverige, från april månad i Irland, Portugal, Förenade kungariket och Italien och, slutligen, i Frankrike och Belgien från maj månad 1994.
- 43 Sökanden kan dock inte med framgång göra gällande att anpassningen av dess legeringspåslag till de påslag som tillämpades av de andra tillverkarna på dessa marknader, endast skulle vara resultatet av parallella beteenden på grund av oligopolstrukturen på marknaden för platta produkter i rostfritt stål och reglerna om öppenhet rörande priser som införts genom artikel 60 i EKSG-fördraget. Även om det visserligen följer av rättspraxis att ett parallellt beteende bara kan anses bevisa förekomsten av ett samordnat förfarande, om samordningen är den enda rimliga förklaringen till detta beteende (domen i det ovannämnda målet *Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mot kommissionen*, punkt 71), har kommissionen icke desto mindre i förevarande mål visat att det sedan tidigare fanns ett samordnat förfarande mellan de berörda företagen, vars syfte var att identiska referensvärden skulle användas vid beräkningen av legeringspåslaget och tillämpningen av detta.
- 44 Argumentet att det inte inleddes något förfarande mot Outokumpu, är inte relevant för bedömningen av ifrågavarande överträdelse. Även om det skulle antas att situationen för detta företag skulle kunna jämföras med sökandens situation kan den omständigheten att Outokumpu inte av kommissionen har

befunnits skyldigt till någon överträdelse under inga omständigheter motivera att den överträdelse som lagts sökanden till last lämnas utan avseende, om den vederbörligen fastställts (domen i det ovannämnda målet Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mot kommissionen, punkt 146).

- 45 Av det anförda följer att sökanden skall anses ha deltagit i samverkan från och med mötet i Madrid den 16 december 1993, i den mån som den syftade till att ett legeringspåslag som beräknats på grundval av de referensvärden som avtalats mellan företagen skulle tillämpas i medlemsstaterna inom gemenskapen, förutom i Spanien. I den mån samverkan avsåg tillämpningen av ett sådant legeringspåslag i Spanien skall sökanden anses ha deltagit i denna från och med att sökanden började delta i samverkan, det vill säga senast den 14 januari 1994. Varaktigheten av sökandens deltagande i samverkan kommer att undersökas inom ramen för den andra grunden.
- 46 Eftersom det har fastställts att sökanden deltog i samverkan kan talan följaktligen inte bifallas på denna grund.

2. Den andra grunden: Överträdelsen var av tillfällig natur

Parternas argument

- 47 Sökanden har hävdats att även om den skulle ha deltagit i en överträdelse, var denna endast tillfällig.

- 48 Sökanden har i det avseendet framhållit att kommissionen inte har visat att överträdelsen inte enbart bestod i tillämpningen av legeringspåslaget från den 1 februari 1994, utan även i att behålla påslaget efter detta datum för en obestämd tid. Eftersom företagen inte hade någon kontakt med varandra, är omständigheten att företagen sinsemellan hade ett parallellt beteende inte i sig tillräcklig för att fastställa att det samordnade förfarandet fortsatte efter den 1 februari 1994 (domstolens dom av den 15 juli 1970 i mål 41/69, ACF Chemiefarma mot kommissionen, REG 1970, s. 661, punkt 153; svensk specialutgåva, volym 1, s. 457). När det saknas bevisning för att omedelbart fastställa hur länge en överträdelse har pågått måste dessutom kommissionen åtminstone lägga fram bevisning som hänför sig till faktiska omständigheter som ligger varandra tillräckligt nära i tiden för att det med rimlig säkerhet skall kunna fastslås att överträdelsen utan avbrott har pågått mellan två exakta datum (förstainstansrättens dom av den 7 juli 1994 i mål T-43/92, Dunlop Slazenger mot kommissionen, REG 1994, s. II-441, punkt 79). I annat fall kräver ”den oskyldighetspresumtion som verkar till förmån för sökanden” att överträdelsen skall anses ha upphört (förstainstansrättens dom av den 29 juni 1995 i mål T-30/91, Solvay mot kommissionen, REG 1995, s. II-1775, punkterna 73—75, och av den 29 juni 1995 i mål T-36/91, ICI mot kommissionen, REG 1995, s. II-1847, punkterna 83—85).
- 49 Enligt sökanden kan samordningen påstås ha varat som längst till och med juli 1994 när nickelpriset nådde sin ursprungliga nivå. Däremot saknar kommissionen grund för att anse att det enbart var antagandet av en annan beräkningsmetod än den som traditionellt använts inom industrin som kunde medföra att den påstådda överträdelsen upphörde (se skäl 70 i det omtvistade beslutet).
- 50 Slutligen har sökanden gjort gällande att förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998 i mål T-327/94, SCA Holding mot kommissionen (REG 1998, s. II-1373, punkt 95), som kommissionen åberopat, inte är relevant i detta mål eftersom samverkan anses ha medfört resultat ända till dess att det omtvistade beslutet fattades, utan att den formellt upphörde att gälla.

- 51 Kommissionen har hävdat att sökandens resonemang angående överträdelsens varaktighet beror på en felaktig bedömning av överträdelsen och av de bevis som föreligger.
- 52 Kommissionen har i fråga om bevisningen inte enbart grundat sitt påstående om överträdelse på att det förekommit parallella beteenden. Den har dessutom tillgång till direkta bevis för att samverkan förekom vid mötet i Madrid och även för att den genomfördes i de flesta medlemsstaterna från februari 1994 och från juni 1994 i Spanien. När det omtvistade beslutet fattades var det dessutom bara Avesta som hade upphört med att tillämpa det överenskomna legeringspåslaget.
- 53 När det gäller överträdelsens natur har kommissionen understrukt att den omtvistade samverkan om införande av legeringspåslag med fasta referensvärden, var tillämplig för en obestämd tidsperiod eller åtminstone ”till dess att något annat föreskrevs”, till skillnad från ett klassiskt prisavtal med krav på regelbundna ändringar för anpassning till marknaden.
- 54 Av detta har kommissionen dragit slutsatsen att när överträdelsen, som i förevarande, fall består i ett avtal eller ett samordnat förfarande som överenskommits vid en specifik tidpunkt men som skall tillämpas under en viss tidsperiod, skall hela tillämpningsperioden anses innefattas i överträdelsens varaktighet. Ett annat synsätt skulle innebära att de flesta överträdelserna av artikel 65 i EKSG-fördraget och artikel 85 i EG-fördraget inte varar längre än en dag, nämligen den dag då avtalet sluts eller beslut om ett samordnat förfarande tas. Vad gäller samverkan som inte längre är i kraft är det under alla omständigheter enligt rättspraxis, för att artikel 85 i EG-fördraget skall vara tillämplig, tillräckligt att samverkan medför resultat även efter den tidpunkt då den formellt har upphört att gälla (domen i det ovannämnda målet SCA Holding mot kommissionen, punkt 95).

Förstainstansrättens bedömning

- 55 Av rättspraxis framgår att det ankommer på kommissionen att visa inte bara att det förelåg en konkurrensbegränsande samverkan utan också hur länge denna pågick (se domen i det ovannämnda målet Dunlop Slazenger mot kommissionen, punkt 79, och domen i de ovannämnda cementmålen, punkt 2802).
- 56 Det skall alltså i förevarande fall undersökas huruvida kommissionen har uppfyllt sin bevisbörda när den i skäl 50 i det omtvistade beslutet slog fast att det samordnade förfarandet pågick fram till dess att det omtvistade beslutet fattades.
- 57 Det skall påpekas att kommissionen ansåg att samverkan inleddes vid mötet i Madrid den 16 december 1993, eftersom företagen träffade en överenskommelse denna dag om att från och med den 1 februari 1994 tillämpa ett legeringspåslag som beräknades enligt den metod som senast användes 1991, genom att som referensvärde för legeringsmetallerna anta de värden som dessa uppgick till i september 1993. Kommissionens inställning framgår särskilt av skäl 44 i det omtvistade beslutet.
- 58 Senare konstaterades det att företagen verkligen hade tillämpat det sålunda överenskomna och beräknade legeringspåslaget på sin försäljning i Europa från och med detta datum. Det påpekades särskilt i fråga om sökanden att denne, genom att från och med den 1 februari 1994 tillämpa nämnda legeringspåslag på sin försäljning i de övriga medlemsstaterna, bland annat i Danmark, följde beslutet som togs vid mötet i Madrid (skäl 54 och 82 i det omtvistade beslutet).

- 59 När det gäller tidpunkten för överträdelsens upphörande grundar kommissionen i skäl 50 i det omtvistade beslutet sin bedömning på den omständigheten att det endast var Avesta som i november månad 1996 tillkännagav att företaget skulle upphöra med sin samverkan och använda en annan metod för att beräkna legeringspåslaget.
- 60 Härvid kan det konstateras att sökanden inte har bestridit att de referensvärden för legeringspåslaget som avtalades vid mötet i Madrid var oförändrade fram till dess att det omtvistade beslutet fattades. Den omständigheten att det inte fattades något uttryckligt beslut om hur länge samverkan skulle pågå utgör inte något bevis för att denna inte gällde fortlöpande utan endast var av tillfällig natur. Detta följer av att sökanden och de andra berörda företagen faktiskt fortsatte att tillämpa de referensvärden som avtalades vid nämnda möte.
- 61 Sökandens argument att tillämpningen av legeringspåslaget var ett resultat av öppenhet rörande priserna och de berörda företagens parallella beteende saknar grund och skall inte tillmätas någon betydelse. Den överträdelse som sökanden påstås ha gjort sig skyldig till bestod nämligen inte i tillämpningen av legeringspåslaget i sig, utan i att påslagets storlek bestämdes genom en beräkningsmetod med referensvärden som var identiska med konkurrenternas referensvärden, och som antagits genom beslut tillsammans med övriga tillverkare inom ramen för en samordning med dem. Följaktligen kan inte sökandens bibehållande av dessa referensvärden i beräkningsmetoden för de legeringspåslag som sökanden tillämpade, förklaras på något annat sätt än att det verkligen fanns en sådan överenskommelse.
- 62 Inte heller sökandens argument att samverkan som längst pågick till och med juli 1994 när nickelpriset "nådde sin ursprungliga nivå" är relevant, och det skall därför inte tillmätas någon betydelse. I den mån som legeringsmetallernas referensvärden — vilka utgjorde själva överträdelsen — förblev oförändrade, visar nämligen den omständigheten att nickelpriset vid ett visst datum åter låg på sin "ursprungliga nivå" inte på något sätt att överträdelsens konkurrensbegränsande verkningar upphörde, utan endast att legeringspåslaget skulle beräknas med beaktande av just en sådan utveckling.

- 63 Slutligen skall det i fråga om samverkan som inte längre är i kraft erinras om att det, för att artikel 85 skall vara tillämplig, och för att artikel 65 i EG-fördraget skall vara analogt tillämplig, är tillräckligt att samverkan medför resultat även efter den tidpunkt då den formellt har upphört att gälla (domstolens dom av den 15 juni 1976 i mål 51/75, EMI Records, REG 1976, s. 811, punkt 30, och av den 3 juli 1985 i mål 243/83, Binon, REG 1985, s. 2015, punkt 17, samt förstainstansrättens dom av den 24 oktober 1991 i mål T-2/89, Petrofina mot kommissionen, REG 1991, s. II-1087, punkt 212, och domen i det ovannämnda målet SCA Holding mot kommissionen, punkt 95). Det sagda gäller i ännu högre grad när samverkan, som i förevarande fall, givit resultat ända till dess att det omtvistade beslutet fattades utan att samverkan för den skall formellt ha upphört att gälla.
- 64 Av det anförda följer att kommissionen, eftersom sökanden inte innan det omtvistade beslutet fattades avstod från att använda de referensvärden som överenskommits vid mötet i Madrid, på goda grunder har kunnat anse att överträdelsen pågick fram till detta datum.
- 65 I sökandens fall kan överträdelsen inte anses ha inletts före den 14 januari 1994, i stället för till den 16 december 1993, i den mån samverkan avsåg tillämpningen av legeringspåslaget i Spanien (se ovan punkt 45). Detta kan under angivna omständigheter inte påverka det omtvistade beslutets lagenlighet. Eftersom det omtvistade beslutet fattades den 21 januari 1998 gjorde nämligen kommissionen i vart fall den bedömningen, vid beräkningen av böternas storlek, att överträdelsen som sökanden gjorde sig skyldig till varade i fyra år. Följaktligen höjde kommissionen i skäl 78 i det omtvistade beslutet, med tillämpning av sina riktlinjer för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 i EKSG-fördraget (EGT C 9, 1998, s. 3) (nedan kallade riktlinjerna), böterna som hade beräknats på grund av överträdelsens allvar med 10 procent per år, vilket i förevarande fall medförde en höjning med 40 procent. Det skall dessutom påpekas att i den mån som samverkan, i vilken sökanden deltog, även omfattade de andra medlemsstaterna i gemenskapen, kunde kommissionen på goda grunder anse att överträdelsen påbörjades den 16 december 1993 när mötet i Madrid hölls.

- 66 Av de omständigheter som anförts följer att talan inte kan bifallas på den grunden att överträdelsen skulle ha varit tillfällig.

Yrkandena om nedsättning av böterna

A — Grunder avseende felaktig beräkning av böterna

1. Överträdelsens allvar

Parternas argument

- 67 Sökanden har för det första hävdade att böterna som kommissionen dömt ut inte är avpassade till parternas respektive betydelse.
- 68 Sökanden har anført att kommissionen, i motsats till sin tidigare praxis på området, enligt vilken den för att återspegla överträdelsens allvar beräknade böterna på grundval av ett procenttal av bolagens totala omsättning, nu beslutade att tillämpa en enhetlig utgångspunkt med avseende på överträdelsens allvar för att beräkna böterna för samtliga berörda parter. Böterna fastställdes till 4 miljoner ecu eftersom samtliga berörda bolag ansågs vara stora. Skillnaderna mellan bolagens storlek var dock betydande.

- 69 I detta avseende har sökanden inkommit med följande tabell i syfte att jämföra omsättningen i de berörda "bolagen" under år 1996.

	1996		
	Växelkurs		ECU
AVESTA	8,7222 SKR	17,740	2,03389
ALZ	40,795 BFR	28,900	0,70842
USINOR	6,635 FF	71,100	10,7159
KRUPP	1,983 DM	27,679	13,95814
THYSSEN STAHL AG	1,983 DM	38,673	19,50227
ACERINOX	167,432 PTA	180,892	1,08039

Sökanden anser i motsats till vad kommissionen har gjort gällande att det är "bolagets" omsättning som är relevant för att bestämma böternas storlek och inte omsättningen i "företaget", eftersom det är bolagen som det omtvistade beslutet är riktat till, och eftersom det är bolagen som utgör de ekonomiska enheter som skall betala böterna.

- 70 Sökanden har också inkommit med en tabell med följande uppgifter om parternas marknadsandelar på den aktuella marknaden:

	1995	Januari—september 1996
KTN	24,15 %	24,04 %
AST	15,32 %	15,10 %
ALZ	9,51 %	9,87 %
ACERINOX	11,62 %	11,11 %
OUTOKUMPU	8,49 %	8,38 %
UGINE	17,39 %	18,20 %
AVESTA/BRITISH STEEL	13,49 %	13,27 %

- 71 Av tabellerna framgår enligt sökanden att kommissionen, genom att fastställa samma utgångspunkt för alla bolag som samverkade, i praktiken dömde ut en

sanktion som var mycket hårdare för de bolag som hade en lägre omsättning och en mindre marknadsandel än de övriga. Med ledning av tabellen kan man nämligen utläsa att marknadsandelarna för Ugine, AST och Avesta var 63,8, 35,9 respektive 19,4 procent större än sökandens marknadsandel.

- 72 Sökanden har sålunda hävdad att kommissionen borde ha grundat sin beräkning på omsättningen och marknadsandelen för varje enskilt bolag som omfattades av det omtvistade beslutet. Därigenom skulle kommissionen ha kunnat undvika att döma ut böter som inte stod i proportion till "företagets" betydelse, samt kunnat anpassa sin bedömning till de "berörda företagens" storlek och ekonomiska styrka, och följaktligen deras inverkan på marknaden (domstolens dom av den 7 juni 1983 i de förenade målen 100/80—103/80, *Musique Diffusion française* mot kommissionen, REG 1983, s. 1825, punkterna 119 och 120; svensk specialutgåva, volym 7, s. 133).
- 73 Kommissionen har inledningsvis anfört att det omtvistade beslutet är ett av de första exemplen på tillämpning av riktlinjerna.
- 74 Kommissionen har därvid förklarat att enligt riktlinjerna skall böternas storlek inte längre bestämmas till en viss procent av de berörda företagens omsättning. Böterna skall i stället beräknas med utgångspunkt i ett fast belopp och bestämmas med hänsyn till överträdelsens allvar. Storleken på böterna som döms ut till företag som gemensamt gjort sig skyldiga till en överträdelse, skall dessutom differentieras med hänsyn till företagets olika roller ("ledarroll" eller rollen som "efterföljare") och varje företags beredvillighet att samarbeta med kommissionen under det administrativa förfarandet. I den nya metoden tas för övrigt hänsyn till stora skillnader vad gäller företagets storlek.
- 75 Kommissionen har tillagt att den andra beståndsdel som beaktas mera systematiskt enligt den nya metoden för beräkning av bötesbeloppen är överträdelsens varaktighet. Slutligen avser kommissionen att även i framtiden ta hänsyn till samtliga relevanta försvårande eller förmildrande omständigheter

vilket också angivits i riktlinjerna. Kommissionen tillämpar också fortsättningsvis en mild politik i enlighet med sitt meddelande om befrielse från eller nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 207, 1996, s. 4, nedan kallat meddelande om samarbete).

- 76 Kommissionen anser i förevarande fall att sökandens argument att kommissionen i det omtvistade beslutet inte skulle ha beaktat skillnaderna i storlek mellan de berörda företagen, skall lämnas utan avseende eftersom den bedömde att samtliga dessa företag var stora (skäl 77 i det omtvistade beslutet). Kommissionen har understrukt att den första tabellen som sökanden inkom med avser bolag och inte företag. Det är dock endast begreppet företag som enligt kommissionen är relevant vid tillämpningen av konkurrensreglerna. Därför är endast sökandens andra tabell, av vilken det framgår att de företag som omfattas av det omtvistade beslutet har jämförbara marknadsandelar, relevant i förevarande fall.

Förstainstansrättens bedömning

- 77 Rätten erinrar inledningsvis om att kommissionen tillämpade den metod som beskrivs i riktlinjerna när den i det omtvistade beslutet fastställde de bötesbelopp som dömdes ut till företagen och i synnerhet till sökanden.
- 78 Enligt denna metod använder kommissionen som utgångspunkt belopp som fastställs på grundval av överträdelsens allvar. Vid bedömningen av överträdelsens allvar skall man beakta överträdelsens art, dess konkreta påverkan på marknaden, om den är mätbar, och omfattningen av den relevanta geografiska marknaden (punkt 1 A första stycket). Inom ramen för denna bedömning indelas överträdelserna i tre kategorier, nämligen "mindre allvarliga överträdelser" för vilka möjliga bötesbelopp uppgår till mellan 1 000 och en miljon ecu, "allvarliga

överträdelse” för vilka möjliga bötesbelopp kan variera mellan 1 miljon och 20 miljoner ecu och ”mycket allvarliga överträdelse” för vilka möjliga bötesbelopp överstiger 20 miljoner ecu (punkt 1 A första—tredje strecksatserna). Inom var och en av dessa kategorier gör sanktionsnivåerna det möjligt att variera behandlingen av företagen allt efter arten av de överträdelse de begått. Detta gäller särskilt kategorierna allvarliga och mycket allvarliga överträdelse (punkt 1 A tredje stycket). Vidare är det nödvändigt att beakta den ekonomiska kapaciteten hos de företag som medverkar till överträdelsen att vålla andra aktörer, särskilt konsumenterna, betydande skada och att fastställa bötesbeloppet till en nivå som säkerställer att böterna är tillräckligt avskräckande (punkt 1 A fjärde stycket).

- 79 Vidare kan det beaktas att stora företag i flertalet fall förfogar över infrastruktur, som är tillräcklig för att de skall ha juridisk och ekonomisk kunskap som gör det möjligt för dem att bättre bedöma den olagliga karaktären av deras beteenden och de konsekvenser som dessa får ur konkurrenssynpunkt (punkt 1 A femte stycket).
- 80 Inom var och en av de tre ovan angivna kategorierna kan det vara nödvändigt att i vissa fall variera de belopp som fastställs. Detta för att ta hänsyn till det särskilda inflytandet, och således den faktiska påverkan på konkurrensen, av varje företags förfarande i samband med överträdelsen. En sådan variation aktualiseras särskilt när det är stor skillnad i storleken på de företag som begått en överträdelse av samma slag. Variationen är i dessa fall nödvändig för att den allmänna utgångspunkten skall kunna anpassas efter varje företags specifika karaktär (punkt 1 A sjätte stycket).
- 81 I förevarande fall ansåg kommissionen, med hänsyn till överträdelsens allvar, att utgångspunkten för beräkningen av böterna skulle fastställas till 4 miljoner ecu för samtliga företag som omfattades av det omtvistade beslutet (skäl 76 i detta beslut). Kommissionen beaktade inom ramen för denna bedömning överträdelsens karaktär — en överträdelse av gemenskapsrätten som var allvarlig då dess

syfte var att få till stånd en enhetlig höjning av en beståndsdel av priset av nästan samtliga tillverkare av platta produkter i rostfritt stål (skäl 74 i det omtvistade beslutet). Med tanke på "ekonomiska och rättsliga faktorer" för samverkan och överträdelsens relativa omfattning, ansåg kommissionen emellertid inte att denna skulle leda till höga böter. Vad slutligen avser frågan huruvida det fanns "avsevärda skillnader" mellan de företag som deltagit i överträdelsen, ansåg kommissionen att alla företag var stora, och att det därför inte fanns någon anledning att differentiera de bestämda beloppen med hänvisning till överträdelsens allvar (skäl 77 i det omtvistade beslutet).

- 82 Kommissionen hade i motsats till vad sökanden har hävdad, inte någon skyldighet att beakta omsättningen i varje bolag som omfattas av det omtvistade beslutet när den bedömde överträdelsens allvar, eftersom något sådant kriterium varken uppställs i artikel 65.5 i EKSG-fördraget eller i riktlinjerna.
- 83 Av artikel 65.5 i EKSG-fördraget framgår nämligen att kommissionen skall beakta omsättningen i de företag som omfattas av det omtvistade beslutet enbart i syfte att inte överskrida gränsen för bötesbeloppets högsta slutsumma. Denna slutsumma har fastställts till "dubbla värdet av den faktiska omsättningen av [ifrågavarande] produkter. Nämda maximibelopp får dock höjas... såvitt gäller böter, till högst 10 procent av berörda företags årsomsättning..." vilket även föreskrivs i punkt 5 a i riktlinjerna. Det har emellertid inte påståtts och ännu mindre visats att slutsumman för de böter som utdömts till sökanden överskrider den fastställda högsta gränsen.
- 84 I detta avseende är det irrelevant att åberopa kommissionens tidigare beslutspraxis.
- 85 I den mån denna praxis är fast kan den för det första inte i sig utgöra tillämpliga bestämmelser för beräkning av böterna eftersom denna beräkning — i fråga om

överträdelse som omfattas av artikel 65 i EKSG-fördraget — regleras i femte punkten i denna artikel. Med hänsyn till det utrymme för skönsmässiga bedömningar som kommissionen har enligt artikel 65.5 i EKSG-fördraget, kan denna för det andra inte klandras för att ha infört en ny metod för beräkning av bötesbeloppen, så länge det högsta tillåtna bötesbelopp som fastställts i artikel 65.5 i EKSG-fördraget inte överskrids.

- 86 Dessutom framgår det av väl etablerad rättspraxis att frågan hur allvarlig överträdelsen är skall avgöras med hänsyn till ett stort antal omständigheter, såsom i synnerhet de särskilda omständigheterna i målet, dess kontext och böternas avskräckande verkan, utan att det har fastställts någon tvingande eller uttömmande förteckning över de kriterier som absolut skall tas i beaktande (domstolens beslut av den 25 mars 1996 i mål C-137/95 P, SPO m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. I-1611, punkt 54, domstolens dom av den 17 juli 1997 i mål C-219/95 P, Ferriere Nord mot kommissionen, REG 1997, s. I-4411, punkt 33, se, för ett liknande resonemang, även förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998 i mål T-295/94, Buchmann mot kommissionen, REG 1998, s. II-813, punkt 163.) Alltså kunde gemenskapsdomstolen exempelvis slå fast att en beräkningsmetod där kommissionen först fastställde det totala bötesbeloppet som skulle dömas ut, för att därefter fördela detta totalbelopp mellan berörda företag i förhållande till deras verksamhet i den berörda sektorn var tillåten (domstolens dom av den 8 november 1983 i de förenade målen 96/82—102/82, 104/82, 105/82, 108/82 och 110/82, IAZ mot kommissionen, REG 1983, s. 3369, punkterna 48—53).
- 87 Sökandens argument att utdömda böter inte är anpassade efter de berörda företagens olika styrka i fråga om deras marknadsandelar skall också lämnas utan avseende.
- 88 Det skall förvisso erinras om att de marknadsandelar som innehas av ett företag är relevanta när det gäller att fastställa det inflytande som företaget har kunnat utöva på marknaden. Dessa kan dock inte vara avgörande för slutsatsen att ett

företag hör till en större ekonomisk enhet (se dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen (REG 1998, s. I-8417, punkt 139).

- 89 Enligt fast rättspraxis följer dock att det bland de omständigheter som skall beaktas vid bedömningen av överträdelsens allvar, kan ingå faktorer som volymen och värdet av de varor som överträdelsen gäller liksom företagets storlek och ekonomiska styrka. (Domen i det ovannämnda målet *Musique Diffusion française m.fl. mot kommissionen*, punkterna 120 och 121, förstainstansrättens dom av den 14 juli 1994 i mål T-77/92, *Parker Pen mot kommissionen*, REG 1994, s. II-549, punkt 94, och domen i det ovannämnda målet *SCA Holding mot kommissionen*, punkt 176.)
- 90 I förevarande fall kunde kommissionen följaktligen på goda grunder särskilt basera sin bedömning på de berörda företagens storlek och deras ekonomiska styrka då den, efter att ha funnit att de sex företag som omfattades av det omtvistade beslutet tillsammans stod för mer än 80 procent av den europeiska produktionen av platta rostfria produkter, konstaterade att alla företag var stora (skäl 9 i det omtvistade beslutet). Den jämförelse som sökanden har gjort mellan sin egen marknadsandel på cirka 11 procent och marknadsandelarna för Ugine, AST och Avesta på vardera cirka 18, 15 respektive 14 procent visar inte att det förelåg någon "stor skillnad" mellan dessa företag i den mening som avses i punkt 1 A sjätte stycket i riktlinjerna, en skillnad som nödvändigtvis skulle motivera en differentiering i fråga om bedömningen av hur allvarlig överträdelsen var.
- 91 Böterna som dömts ut till sökanden kan därmed inte anses vara oproportionerliga då utgångspunkten för beräkningen av bötesbeloppet, som bestämts med hänsyn till överträdelsens allvar, rättfärdigas av de kriterier som uppställs i riktlinjerna så som de använts av kommissionen för att bedöma överträdelsens karaktär och syfte, dess inverkan på marknaden och storleken på de företag som omfattas av det omtvistade beslutet.
- 92 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på denna grund.

2. Överträdelsens varaktighet

Parternas argument

- 93 Sökanden har hävdat att kommissionen skulle ha reducerat bötesbeloppet med hänsyn till att överträdelsen endast var tillfällig eller kortvarig, i stället för att höja bötesbeloppet med 1,6 miljoner ecu på grund av att överträdelsen påstods ha pågått en längre tid.
- 94 Kommissionen har bemött detta påstående med att höjningen gjordes med beaktande av hur lång tid överträdelsen pågick. För sökanden liksom för flertalet av övriga företag som omfattas av det omtvistade beslutet, pågick överträdelsen i fyra år.

Förstainstansrättens bedömning

- 95 Bötesbeloppet skall fastställas med hänsyn till överträdelsens varaktighet och till samtliga faktorer som kan påverka bedömningen av hur allvarlig överträdelsen har varit (se särskilt dom i det ovannämnda målet *Musique Diffusion française* m.fl. mot kommissionen, punkt 129).
- 96 Vad beträffar överträdelsens varaktighet görs det i riktlinjerna skillnad mellan överträdelser med kort varaktighet (normalt kortare än ett år), för vilka det belopp som har fastställts med hänsyn till hur allvarlig överträdelsen är inte skall höjas, överträdelser med medellång varaktighet (normalt ett till fem år), för vilka

detta belopp kan höjas med upp till 50 procent, och överträdelser med lång varaktighet (normalt längre än fem år), för vilka detta belopp kan höjas med 10 procent per år (punkt 1 B första—tredje strecksatserna).

- 97 I förevarande fall skall det påpekas att kommissionen med fog ansåg att överträdelsen varade fram till den 21 januari 1998 när det omtvistade beslutet fattades, vilket också har påtalats i punkterna 64 och 65 ovan, varför sökandens medverkan till överträdelsen ansågs ha pågått i fyra år.
- 98 Till följd härav höjde kommissionen med rätta bötesbeloppet med 10 procent per år med hänvisning till överträdelsens allvar, vilket alltså ledde till en höjning med 40 procent som motsvarade den effektiva tid som överträdelsen varat.
- 99 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den grunden.

3. *Förmildrande omständigheter*

Parternas argument

- 100 Sökanden har hävdatt att kommissionen underlät att beakta flera förmildrande omständigheter som hade kunnat rättfärdiga ett lägre bötesbelopp än det som fastställdes. Härvid har sökanden åberopat den oligopolistiska strukturen på marknaden för rostfritt stål, öppenheten rörande priserna på denna marknad till följd av att artikel 60 i ESKG-fördraget föreskriver att priserna skall offentlig-

göras, omständigheten att samma metod för beräkning av legeringspåslaget har funnits i 25 år och att denna metod varit känd för merparten av kunderna och slutligen den relativt begränsade del av det slutliga priset på platta produkter i rostfritt stål som legeringspåslaget utgjort.

- 101 Kommissionen anser för det första att grunden saknar stöd och att den är omotiverad, varför den skall avvisas.
- 102 Kommissionen har under alla omständigheter gjort gällande att en marknads oligopolistiska struktur inte kan ha någon inverkan på bötesbeloppet. Vidare har kommissionen anført att de övriga omständigheter som sökanden åberopat har prövats i skäl 55, 56, 58, 59 och 64—66 i det omtvistade beslutet och avfärdats eftersom de inte kunde medföra att förekomsten av överträdelsen ifrågasattes. Kommissionen har emellertid hävdats att den beaktade dessa omständigheter vid bedömningen av hur allvarlig överträdelsen var, och i synnerhet hur höga böter som skulle utdömas, även om omständigheterna inte formellt betecknades som förmildrande (se skäl 74 och 75 i det omtvistade beslutet).

Förstainstansrättens bedömning

- 103 Rätten slår inledningsvis fast att förevarande grund uppfyller kraven i artikel 44 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten, varför den skall tas upp till sakprövning.
- 104 Kommissionen har i förevarande fall rätteligen underkänt samtliga omständigheter som sökanden åberopat till stöd för en ytterligare nedsättning av böternas grundbelopp.

- 105 Rätten konstaterar först och främst att den oligopolistiska struktur som gäller på marknaden för platta produkter i rostfritt stål inte utgör någon förmildrande omständighet vid bestämmandet av bötesbeloppet. Det faktum att de företag som samverkade stod för 90 procent av försäljningen av dessa produkter ledde nämligen just till att konkurrensbegränsningen på marknaden, som följde av den samordnade prishöjningen på rostfritt stål genom ett gemensamt fastställt referensvärde för legeringsmetallerna, fick särskilt stor betydelse. Detta fastställdes av kommissionen i skäl 48 till det omtvistade beslutet.
- 106 Därefter skall det noteras att den ordning som föreskrivs i artikel 60 i EKSG-fördraget inte ger någon rätt att sluta avtal eller delta i samordnade förfaranden för att åstadkomma ett gemensamt belopp för legeringspåslaget.
- 107 Rätten erinrar i detta hänseende om att det obligatoriska offentliggörandet av prislistor och försäljningsvillkor som föreskrivs i artikel 60.2 i EKSG-fördraget enligt fast rättspraxis har till syfte att, för det första, förhindra de förbjudna förfarandena i så stor utsträckning som möjligt, för det andra, göra det möjligt för köparna att inhämta exakta upplysningar om priser och även delta i kontrollen av diskrimineringar och, för det tredje, göra det möjligt för företagen att känna till konkurrenternas exakta priser, detta för att ge dem möjligheten att anpassa sig efter dessa (se domstolens dom av den 21 december 1954 i mål 1/54, Frankrike mot Höga myndigheten, REG 1954, s. 7, s. 24, och av den 12 juli 1979 i mål 149/78, Rumi mot kommissionen, REG 1979, s. 2523, punkt 10).
- 108 Varje företag skall emellertid sätta priserna i prislistorna självständigt utan överenskommelser — även tysta sådana — med andra företag. I synnerhet hindrar inte den omständigheten att bestämmelserna i artikel 60 har en tendens att inskränka konkurrensen att förbudet mot konkurrensbegränsande samverkan i artikel 65.1 i EKSG-fördraget tillämpas (dom i det ovannämnda målet Frankrike mot Höga myndigheten, s. 31, och förstainstansrättens dom av den 11 mars 1999 i mål T-141/94, Thyssen Stahl mot kommissionen, REG 1999, s. II-347, punkt 312).

- 109 Dessutom föreskrivs det inte i artikel 60 i EKSG-fördraget någon kontakt mellan företagen för ömsesidig information om deras framtida priser innan prislistorna offentliggörs. I den mån sådana kontakter hindrar att dessa prislistor upprättas självständigt, kan de snedvrída den normala konkurrensen i den mening som avses i artikel 65.1 i nämnda fördrag (dom i det ovannämnda målet Thyssen Stahl mot kommissionen, punkt 313).
- 110 I förevarande fall är det visserligen ostridigt att tillverkarna av rostfritt stål har uppfyllt sin skyldighet enligt artikel 60.2 a i EKSG-fördraget att offentliggöra sina priser och sina försäljningsvillkor genom att regelbundet sända dem till kommissionen. Varje företag har sålunda meddelat kommissionen vilka legeringspåslag de avsåg att tillämpa från och med den 1 februari 1994 (skäl 37 i det omtvistade beslutet).
- 111 Sökandens anpassning av referensvärdena för beräkningen av legeringspåslaget i medlemsstaterna inom gemenskapen, var emellertid inte en följd av kommissionens offentliggörande av prislistorna. Anpassningen berodde i stället på en tidigare samordning mellan tillverkarna under mötet i Madrid, då de kom överens om att anta identiska referensvärden för att legeringspåslagen skulle harmoniseras uppåt.
- 112 Sökanden kan följaktligen inte med framgång åberopa öppenheten rörande priserna på marknaden som följer av artikel 60 i EKSG-fördraget som förmildrande omständighet.
- 113 När det gäller det faktum att beräkningsmetoden för legeringspåslaget funnits i 25 år räcker det med att påpeka att syftet med den ifrågasatta samverkan inte var att använda en identisk beräkningsmetod som inte har visats vara resultatet av en faktisk överenskommelse. Syftet var i stället att få till stånd en höjning av priset

genom att identiska referensvärden användes i denna beräkningsmetod av samtliga företag från och med samma dag (skäl 47 och 56 i det omtvistade beslutet). Den omständigheten att vissa av företagets kunder eventuellt hade kännedom om den använda beräkningsmetoden saknar också relevans, inte minst då det är på grund av klagomål från vissa kunder som kommissionen med stöd av artikel 47 i EKSG-fördraget har inhämtat upplysningar.

- 114 En ytterligare nedsättning av bötesbeloppet kan i förevarande fall inte heller göras med stöd av den omständigheten att samverkan endast avsåg en beståndsdel av slutpriset för rostfria platta produkter.
- 115 Rätten erinrar därvid om det särskilda förbudet i artikel 65.1 första stycket EKSG-fördraget mot avtal och samordnade förfaranden mellan företag som är ägnade att inom den gemensamma marknaden, direkt eller indirekt, förhindra, inskränka eller snedvrída den normala konkurrensen — särskilt sådana som består i att fastställa eller bestämma priser. Förbudet mot samverkan som består i att direkt eller indirekt fastställa priser gäller nämligen även samverkan genom vilken en del av priset fastställs, vilket bekräftas i rättspraxis (se förstainstansrättens dom av den 21 februari 1995 i mål T-29/92, SPO m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-289, punkt 146).
- 116 Samverkans konkurrensbegränsande karaktär skall inte heller underskattas, eftersom prishöjningen som följer av legeringspåslaget har kunnat utgöra upp till 25 procent av slutpriset på dessa produkter (skäl 48 i det omtvistade beslutet).
- 117 Till följd av anförda omständigheter kan talan inte bifallas på denna grund.

4. Sökandens samarbete under det administrativa förfarandet

a) Inledande anmärkningar

- 118 I skäl 96 i det omtvistade beslutet bedömde kommissionen att samtliga berörda företag i olika grad kunde sägas omfattas av punkt D, som har rubriken "Väsentlig nedsättning av böter", i meddelandet om samarbete.
- 119 I detta hänseende konstaterades det inledningsvis i det omtvistade beslutet att det endast var Usinor och Avesta som hade erkänt överträdelsen. Dessutom sände Avesta den 31 oktober 1996 handlingar till kommissionen som påvisade att kontakter hade förekommit mellan företagen i fråga, och Avesta var det enda företag som upphörde med överträdelsen innan det omtvistade beslutet antogs. Usinor var det första företag som upplyste kommissionen om att mötet i Madrid hade ägt rum (skäl 97 i det omtvistade beslutet). Vad däremot beträffar de övriga företagen, bland andra Acerinox, står det i det omtvistade beslutet att företagen i sin förklaring och i sitt svar på meddelandena om anmärkningar inte lämnade någon ny information och bestred att de skulle ha deltagit i någon samordning (skäl 99 och 100 i det omtvistade beslutet).
- 120 Kommissionen drog i det omtvistade beslutet slutsatsen att Usinors och Avestas samarbetsvilja således hade varit betydande, men mycket senkommen. De övriga företagens, bland andra Acerinox, samarbetsvilja ansågs ha varit mer begränsad än de förstnämnda företagens, eftersom inga skriftliga bevis och inga nya uppgifter som kommissionen inte redan kände till hade lagts fram, och eftersom företagen inte hade erkänt överträdelsen (skäl 100 i det omtvistade beslutet).

- 121 I skäl 101 i det omtvistade beslutet drog kommissionen slutsatsen att nämnda omständigheter motiverade en nedsättning av bötesbeloppet med 10 procent för samtliga företag med undantag av Avesta och Usinor, vilkas bötesbelopp minskades med 40 procent.
- 122 Sökanden har anklagat kommissionen för att ha medgivit en sänkning av sökandens bötesbelopp med endast 10 procent på grund av att den gjorde de felaktiga bedömningarna att sökanden i sin förklaring och i sitt svar på meddelandena om anmärkningar för det första inte lämnade någon ny information och för det andra bestred att samordning skulle ha förekommit.

b) Underlåtenheten att lämna ny information under det administrativa förfarandet

Parternas argument

- 123 Sökanden har hävdats att kommissionen gjorde en felaktig tolkning av principen om likabehandling då den gjorde bedömningen att sökanden i sin förklaring inte lämnade någon ny information eftersom sökanden inte inkom med några skriftliga bevis eller några nya uppgifter som kommissionen inte redan kände till.
- 124 Sökanden har anfört att den liksom Usinor, i den förklaring som bolaget sände till kommissionen den 17 december 1996 som svar på de frågor som hade tillsänts bolaget, vitsordat sakomständigheterna, bland annat att mötet i Madrid hade hållits. Att sökandens samarbete med kommissionen var mera begränsat än samarbetet mellan Avesta och Usinor å ena sidan och kommissionen å andra sidan, förklaras av att sökandens kännedom om hur det ifrågasatta avtalet fungerade var mera begränsad. Därmed påverkades också värdet och innehållet i

sökandens svar på kommissionens frågor. Sökanden anser under alla omständigheter att den inte skall bestraffas för att den inte lagt fram skriftlig bevisning som den inte hade tillgång till.

- 125 Kommissionen har hävdad att sökanden inte visade någon samarbetsvilja förrän den 17 december 1996, vilket var åtta dagar efter det att Usinor meddelade kommissionen att det hållits ett möte i Madrid. Sökanden erkände då inte att den medverkat till överträdelsen, och den lade inte heller fram någon skriftlig bevisning som kommissionen inte redan kände till.

Förstainstansrättens bedömning

- 126 Rätten erinrar inledningsvis om att kommissionen i sitt meddelande om samarbete har definierat de villkor på vilka företag som samarbetar med kommissionen under dess undersökning av en samverkan kan befrias från böter eller beviljas nedsättning av de böter som annars skulle ha ålagts dem (se punkt A 3 i meddelandet om samarbete).
- 127 Vad beträffar tillämpningen av meddelandet om samarbete har det, i sökandens fall, inte bestridits att fallet vare sig omfattas av tillämpningsområdet för punkt B i meddelandet, som avser fall där ett företag har avslöjat hemlig samverkan för kommissionen innan denna har inlett någon undersökning (fall där nedsättning kan beviljas med minst 75 procent av bötesbeloppet), eller tillämpningsområdet för punkt C i nämnda meddelande, som avser fall där ett företag har avslöjat hemlig samverkan efter det att kommissionen har genomfört en undersökning som inte har gett tillräckligt underlag för att inleda ett förfarande i syfte att fatta ett beslut (fall där nedsättning kan beviljas med 50—75 procent av bötesbeloppet).

128 Eftersom sökanden varken uppfyller kriterierna för tillämpning av punkt B eller punkt C i meddelandet om samarbete, skall dess agerande således bedömas enligt punkt D i nämnda meddelande med rubriken "Väsentlig nedsättning av böter", vilket klart anges i skäl 93—96 i det omtvistade beslutet.

129 I punkt D 1 anges följande: "Om ett företag samarbetar utan att alla de villkor som anges i [punkterna] B eller C är uppfyllda kommer det att beviljas en nedsättning med 10—50 [procent] av det bötesbelopp som det skulle ha ålagts om det inte hade samarbetat."

130 I punkt D 2 anges följande:

"Detta kan ske i till exempel följande fall:

— Ett företag förser kommissionen med upplysningar, dokument eller annat bevismaterial som bidrar till att fastställa att överträdelsen har begåtts, innan ett meddelande om anmärkningar sänds ut.

— Ett företag informerar kommissionen om att det inte bestrider de faktiska omständigheter som kommissionen grundar sina anklagelser på, efter det att det har tagit emot ett meddelande om anmärkningar."

131 Vid bedömningen av företagens samarbete får kommissionen inte bortse från principen om likabehandling, som utgör en allmän gemenskapsrättslig princip och som enligt fast rättspraxis endast åsidosätts i de fall då lika situationer

behandlas olika eller då olika situationer behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998 i mål T-311/94, BPB de Eendracht mot kommissionen, REG 1998, s. II-1129, punkt 309, och där angiven rättspraxis).

- 132 I förevarande fall är det ostridigt att sökanden, innan meddelandena om anmärkningar sändes ut den 24 april 1997, försåg kommissionen med upplysningar som bidrog till att det kunde fastställas att överträdelsen hade begåtts i enlighet med punkt D 2 första strecksatsen i meddelandet om samarbete.
- 133 Kommissionen uppgav nämligen följande i skäl 92 i det omtvistade beslutet: "Dessa företag skickade förklaringar till kommissionen den 17 december 1996 (Acerinox, ALZ, Avesta, Krupp och Thyssen [KTN], [Usinor]) och den 10 januari 1997 (AST) i vilka de faktiska omständigheterna vitsordades." Som framgår av handlingarna i målet medges bland annat i Acerinox förklaring att ett möte hållits i Madrid den 16 december 1993.
- 134 Kommissionen ansåg emellertid att sökanden hade samarbetat i mer begränsad utsträckning än Avesta och Usinor, eftersom sökandens förklaring inte innehöll någon ny information. I detta avseende konstaterades nämligen att Usinor var det första av företagen som upplyste kommissionen om att mötet i Madrid hade ägt rum (skäl 97 i det omtvistade beslutet), och att de övriga företagen, bland andra sökanden, således inte hade inkommit med något skriftligt bevis eller någon ny uppgift som kommissionen inte redan kände till (skäl 100 i det omtvistade beslutet).
- 135 Nedan skall rätten pröva huruvida kommissionen då den grundade sig på dessa omständigheter bortsåg från principen om likabehandling och därmed tillämpade punkt D 2 felaktigt i meddelandet om samarbete.

- 136 Det framgår för det första av handlingarna i målet, och det har även bekräftats av kommissionen under det skriftliga förfarandet, att Usinor den 10 december 1996, till svar på frågor som kommissionen hade överlämnat till företaget vid ett kontrollbesök på företagets huvudkontor, upplyste kommissionen om att mötet i Madrid hade hållits.
- 137 Som processledande åtgärd har förstainstansrätten anmodat kommissionen att uppge om den ställde samma frågor som den hade ställt till Usinor till samtliga företag till vilka det omtvistade beslutet var riktat. Kommissionen bekräftade i ett skriftligt svar att samtliga företag till vilka det omtvistade beslutet var riktat hade fått samma frågor. Vidare uppgavs särskilt att frågorna hade tillställts Acerinox den 10 december 1996 under ett möte med kommissionen.
- 138 I övrigt konstaterar rätten att det inte på något sätt har visats, och för övrigt inte heller påstås, att Acerinox kände till innehållet i Usinors svar, som borde vara konfidentiella till sin natur, när bolaget tillsände kommissionen den förklaring där det vitsordade sakomständigheterna, bland annat att mötet i Madrid hade hållits.
- 139 Av det anförda följer att sökandens och Usinors grad av samarbete måste betraktas som liknande, eftersom företagen under samma skede av det administrativa förfarandet och under liknande omständigheter gav kommissionen motsvarande upplysningar avseende de sakomständigheter som lades dem till last.
- 140 Endast den omständigheten att ett av företagen vitsordade de sakomständigheter som lades det till last genom att vara först med att besvara kommissionens frågor kan under sådana omständigheter inte anses utgöra ett sakligt skäl för att behandla företagen olika. Bedömningen av olika företags samarbetsgrad kan

nämligen inte göras utifrån helt godtyckliga faktorer, såsom i vilken ordning kommissionen har ställt frågor till dem.

141 Av det anförda följer att kommissionen, då den bedömde att sökanden inte lämnade någon ny information, tillämpade punkt D 2 i meddelandet om samarbete felaktigt och åsidosatte principen om likabehandling.

142 Talan är således välgrundad såvitt avser denna första delgrund.

c) Medgivandet av överträdelsen

Parternas argument

143 Sökanden har hävdats att även den skulle ha fått den 40-procentiga nedsättning av bötesbeloppet som Avesta och Usinor fick på grund av att de erkände överträdelsen. Sökanden kan enligt sin uppfattning inte anklagas av kommissionen för att inte ha erkänt sin delaktighet i avtalet, när sökanden uppenbarligen aldrig har anklagats för att ha slutit något avtal.

144 Kommissionen har invänt att sökandens situation inte kan jämföras med situationen för Avesta och Usinor. Sökanden har nämligen till skillnad från de andra två företagen — vilka erkände att samverkan hade förekommit (se skäl 97 i det omtvistade beslutet) — hela tiden nekat till att ha medverkat till överträdelsen (se skäl 87 och 100 i det omtvistade beslutet).

Förstainstansrättens bedömning

- 145 Det skall, i den mån sökanden har gjort gällande att dess samarbete under det administrativa förfarandet skall medge en sådan 40-procentig nedsättning av bötesbeloppet som medgivits Avesta och Usinor, avgöras huruvida beslutet innehåller felaktiga sakuppgifter eller en uppenbart oriktig bedömning på den punkten.
- 146 I detta avseende är det viktigt att erinra om att det uppges i beslutet att ”endast Usinor och Avesta har erkänt att samordning förekommit” (skäl 97 i det omtvistade beslutet). För sökandens del påpekas det först i det omtvistade beslutet att företaget kategoriskt förnekade att det erhållit någon som helst information (skäl 87 i det omtvistade beslutet). Därefter konstateras det angående företagets svar på meddelandet om invändningar av den 24 april 1997 att ”Acerinox å sin sida medger i sitt svar... att samordning förekommit samtidigt som företaget förnekar att det skulle ha deltagit” (skäl 99 i det omtvistade beslutet). Härav drog kommissionen särskilt den slutsatsen att sökanden — som inte erkänt någon medverkan till överträdelsen — samarbetade i mera begränsad omfattning än Usinor och Avesta, vilket medförde att det inte var befogat med en större nedsättning än 10 procent av bötesbeloppet (skäl 100 och 101 i det omtvistade beslutet).
- 147 Även om det inte har bestridits att sökanden vitsordade de sakomständigheter som kommissionen grundade sitt beslut på, vilket motiverade nedsättning av bötesbeloppet med 10 procent, framgår det emellertid, i motsats till vad sökanden har hävdat, inte på något sätt av handlingarna i målet att bolaget uttryckligen skulle ha medgivit att det hade medverkat till överträdelsen.
- 148 Enligt rättspraxis är det nämligen endast befogat att reducera bötesbeloppet om det berörda företagets agerande har underlättat för kommissionen att fastställa överträdelsen och i förekommande fall få den att upphöra (domen i det

ovannämnda målet BPB de Eendracht mot kommissionen, punkt 325, förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998 i mål T-338/94, Finnboard mot kommissionen, REG 1998, s. II-1617, punkt 363, vilken fastställdes efter överklagande genom domstolens dom av den 16 november 2000 i mål C-298/98 P, Finnboard mot kommissionen, REG 2000, s. I-10157, och domen i det ovannämnda målet Meyr-Melnhof mot kommissionen, punkt 330). Detta är inte fallet här, eftersom företaget i sitt svar på meddelandet om invändningar bestrider all form av medverkan till överträdelsen (domen i det ovannämnda målet BPB Eendracht mot kommissionen, punkt 326).

149 Kommissionen har således med rätta gjort bedömningen att sökanden inte genom sitt svar har agerat på ett sätt som motiverar ytterligare nedsättning av bötesbeloppet på grundval av bolagets samarbete under det administrativa förfarandet.

150 Härav följer att talan inte kan bifallas på sökandens andra delgrund.

151 Av det anförda följer att sökandens talan är välgrundad endast såvitt avser den första delgrunden.

152 Förstainstansrätten anser därför, mot bakgrund av vad som anförts och med stöd av förstainstansrättens fulla prövningsrätt, att sökanden på grund av sitt samarbete under det administrativa förfarandet skall beviljas nedsättning med 20 procent av det bötesbelopp som fastställdes i det omtvistade beslutet utan hänsyn till detta samarbete, eftersom företaget på samma sätt som Avesta och Usinor upplyste kommissionen om att mötet i Madrid hade ägt rum. Sökanden bestred dock, till skillnad från dessa företag, medverkan till överträdelsen.

B — Åsidosättande av principen om likabehandling

Parternas argument

- 153 Sökanden har hävdats att den har diskriminerats i förhållande till Outokumpu som inte ens omfattades av det omtvistade beslutet, även om det var föremål för förfarandet. Även om det stämmer att Outokumpu inte deltog i mötet i Madrid kände det emellertid till avtalet som slöts vid mötet. Outokumpu tillämpade också som en följd av detta beräkningsmetoden för legeringspåslaget (skäl 33 i det omtvistade beslutet). Det hävdas att Outokumpu, för att bevisa att det fanns en samverkan, inkom med "avgörande information" vid kommissionens undersökning den 17 oktober 1996, och att detta om något motiverade kommissionen att minska de böter som skulle ådömas Outokumpu med 50—75 procent i enlighet med punkt C i meddelandet om samarbete. Däremot är en fullständig befrielse från böterna inte tillåten.
- 154 Kommissionen har betonat att om Outokumpu inte omfattades av förfarandet, berodde detta inte på att företaget samarbetade med kommissionen, utan på att det inte deltog i mötet i Madrid. Kommissionen anser under alla omständigheter att behandlingen av Outokumpu saknar relevans i förevarande fall med hänsyn till rättspraxis (domen i det ovannämnda målet *Ahlström Osakeyhtiö m.fl.* mot kommissionen, punkt 146).

Förstainstansrättens bedömning

- 155 Det följer av fast rättspraxis att principen om likabehandling endast åsidosätts i de fall då lika situationer behandlas olika eller då olika situationer behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (se punkt 131 ovan).

- 156 Rätten erinrar dessutom om att det framgår av fast rättspraxis att ett företag som har åsidosatt gemenskapens konkurrensregler inte kan undgå påföljd på grund av att ett annat företag inte ålagts böter, när det senare företagens fall inte är föremål för prövning vid förstainstansrätten (se särskilt dom i det ovannämnda målet *Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mot kommissionen*, punkt 197).
- 157 Invändningen att kommissionen felaktigt beslutade att inte vidta åtgärder mot *Outokumpu* saknar således relevans i förevarande mål och kan inte godtas.

Förstainstansrättens utövning av sin fulla prövningsrätt

- 158 Förstainstansrätten påminner om att den har slagit fast att sökandens talan om en nedsättning av bötesbeloppet är välgrundad såvitt avser den första delen av den grund, som avser sökandens samarbete under det administrativa förfarandet (se punkterna 126—142 ovan). På grund av de skäl som redan anförts (se punkt 152 ovan) finner förstainstansrätten att sökandens bötesbelopp skall nedsättas med 20 procent.
- 159 Av det omtvistade beslutet framgår att grundbeloppet för sökandens böter, med hänsyn till hur allvarlig överträdelsen var och dess varaktighet, fastställdes till 5,6 miljoner ecu före nedsättningen med 10 procent till följd av sökandens

samarbete under förfarandet (skäl 101 i det omtvistade beslutet). Det fastställda beloppet nedsattes sedan med 30 procent på grund av förmildrande omständigheter (skäl 84 i det omtvistade beslutet) varför bötesbeloppet slutligen uppgick till 3 920 000 ecu.

- 160 Av ovan angivna skäl skall sökanden medges en nedsättning av beloppet på 3 920 000 ecu med 20 procent till följd av sitt samarbete under förfarandet. Nedsättningen motsvarar en nedsättning med 784 000 ecu. Det totala bötesbeloppet för Acerinox uppgår således till 3 136 000 ecu.
- 161 Med hänsyn till det anförda och till att rådets förordning (EG) nr 1103/97 av den 17 juni 1997 om vissa bestämmelser som har samband med införandet av euron (EGT L 162, s. 1) skall tillämpas från och med den 1 januari 1999, skall bötesbeloppen anges i euro.

Rättegångskostnader

- 162 Enligt artikel 87.3 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten kan denna, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad. I förevarande fall anser rätten att det finns skäl att låta sökanden bära sin rättegångskostnad och ersätta två tredjedelar av kommissionens rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

- 1) Böterna som dömts ut till Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA fastställs till 3 136 000 euro.
- 2) Talan ogillas i övrigt.
- 3) Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA förpliktas att bära sin rättegångskostnad och två tredjedelar av kommissionens rättegångskostnad. Kommissionen skall bära en tredjedel av sin rättegångskostnad.

Vesterdorf

Vilaras

Forwood

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 december 2001.

H. Jung

B. Vesterdorf

Justitiesekreterare

Ordförande

II - 3912

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten	II - 3865
Förfarandet	II - 3871
Parternas yrkanden	II - 3871
Yrkandena om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet	II - 3872
1. Den första grunden: Sökanden deltog inte i överträdelsen	II - 3872
Parternas argument	II - 3872
Förstainstansrättens bedömning	II - 3875
2. Den andra grunden: Överträdelsen var av tillfällig natur	II - 3880
Parternas argument	II - 3880
Förstainstansrättens bedömning	II - 3883
Yrkandena om nedsättning av böterna	II - 3886
A — Grunder avseende felaktig beräkning av böterna	II - 3886
1. Överträdelsens allvar	II - 3886
Parternas argument	II - 3886
Förstainstansrättens bedömning	II - 3889
2. Överträdelsens varaktighet	II - 3894
Parternas argument	II - 3894
Förstainstansrättens bedömning	II - 3894
3. Förmildrande omständigheter	II - 3895
Parternas argument	II - 3895
Förstainstansrättens bedömning	II - 3896
4. Sökandens samarbete under det administrativa förfarandet	II - 3900
a) Inledande anmärkningar	II - 3900
b) Underlåtenheten att lämna ny information under det administrativa förfarandet	II - 3901
Parternas argument	II - 3901
Förstainstansrättens bedömning	II - 3902

c) Medgivandet av överträdelsen	II-3906
Parternas argument	II-3906
Förstainstansrättens bedömning	II-3907
B — Åsidosättande av principen om likabehandling	II-3909
Parternas argument	II-3909
Förstainstansrättens bedömning	II-3909
Förstainstansrättens utövning av sin fulla prövningsrätt	II-3910
Rättegångskostnader	II-3911